

Ur ”**Tack för blommorna och molnen**” – Antologi av den svenska poesin på bulgariska i översättning av Sveza Daceva, Severina Filipova och Mira Dushkova

Из „Благодаря за цветята и облаците“ – Антология на шведската поезия на български в превод на Свежа Дачева, Северина Филипова и Мира Душкова

Pär Lagerkvist

Tacka vill jag blommorna och molnen,
träden och sommarhimmeln,
det svala morgonljuset
och kvällsvinden som stryker över ljungen.
Så som den som bryter upp ifrån ett gästfritt hus
där ingenting fattas, där han bjudits på allt,
så vill jag tacka för hemmet jag gästade, för människohemmet.
Med handen på grinden vill jag se mig tillbaka, som om jag
skulle kunna minnas det som jag lämnar.
Och sedan vill jag se framåt igen, fastän hemlös.

Пер Лагерквист

Искам да благодаря за цветята и за облаците,
за дърветата и лятното небе,
за хладната утринна светлина
и за вечерния вятър, който милва калуната.
Като някой, който си заминава от една гостоприемна къща,
където нищо не му липсва, където всичко му е предложено,
искам да благодаря на къщата, в която гостувах, на човешкия дом.
С ръка на портата искам да погледна назад, сякаш
бих могъл да запомня това, което оставям,
и после отново искам да гледам напред, макар и бездомен.

Ebba Lindqvist

Också dessa dagar signerade

Ljus över dessa dagar –
septemberljus –
och ändå
också omkring dem
det mörka skimret
som kring pärlorna,
de fulländade.
Också dessa dagar signerade –
en efter en –
och märket detsamma,
mästarens märke:
Aldrig mera denna dag,
aldrig mer.

Ебба Линдквист

И тези дни са подписани

Светлина върху тези дни –
септемврийска светлина –
и въпреки това
около тях също
е тъмният блясък
както около перлите,
съвършените.
И тези дни са подписани –
един след друг –
и печатът е същият,
печатът на майстора:
Никога вече този ден.
Никога вече.

Ann Smith

I kväll steg öar
ur havet
I vulkaniska konvulsjoner
av grå lava vältrade de
mot solnedgången
Havet vart stilla
då horisonten skar
med vitglödgat svärd
solens rosor

Ан Смит

Тази вечер се издигнаха острови
от морето
Във вулканични кунвулсии
от сива лава се стовариха те
срещу залеза
Морето беше спокойно
докато хоризонтът режеше
с нажежен до бяло меч
розите на слънцето